

fældene offentlig Hjælp eller Skatterestancer; ligeledes har et betydeligt Antal faaet Afslag paa Grund af for kortvarigt Ophold i Danmark.

Under Nr. 2 og 3 stilles Ændringsforslag om at give yderligere 173 dansk Indfødsret i Aar. Det drejer sig for langt den største Del om Personer, hvis Ansøgninger er rettidigt indgivet, men først har kunnet færdigbehandles i Vinterens Løb, og Ændringsforslagene hviler i det hele paa de samme almindelige Synspunkter, som har ligget til Grund for Hovedforslagets Affattelse. Blandt de her medtagne Ansøgere er dog ogsaa et mindre Antal, hvis Forhold paa et eller andet Punkt er af den Beskaffenhed, at man har ment at maatte undergive dem en mere individuel Bedømmelse. De paagældende Spørgsmaal har derfor været Genstand for Drøftelse mellem Indenrigsministeren og Udvalget, og der er i en Række Samraad opnaaet fuld Enighed om Afgørelsen af disse Sager. Nærmere Oplysninger om alle de af Ændringsforslagene omfattede Ansøgere er givet i et Bilag til Betænkningen.

De to af de i Ændringsforslag Nr. 4 nævnte Ansøgere er afgaaet ved Døden, den tredie har trukket sit Andragende om Erhvervelse af dansk Indfødsret tilbage.

Da den hidtil foreskrevne Løsningsfrist (1 Aar) for Andragere, der optages „med Betingelse“, i adskillige Tilfælde har vist sig at være vel kort, har man fundet det praktisk at forlænge Fristen til ca. 2 Aar, saaledes at den længere Frist første Gang finder Anvendelse paa de ved Loven af 7. April 1936 betingelsesvist naturaliserede Personer (se Ændringsforslagene Nr. 1 og Nr. 6 [§ 2]).

Spørgsmaalet, om en Andrager har Adgang til at blive gjort bekendt med de i en Indfødsretssag afgivne Erklæringer, har flere Gange været til Forhandling i Landstingets Udvalg angaaende Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse. Det er herunder fra alle Sider inden for Udvalget erkendt, at den enkeltes mulige Interesse i at blive gjort bekendt med en Erklæring er af mindre Betydning for vedkommende, da Indfødsretssagers Afgørelse jo finder Sted i nært Samarbejde mellem Indenrigsministeriet og Rigsdagens Udvalg og under Forhandling om hver enkelt Andrager. Da Spørgsmaalet flere Gange har givet Aarsag til Tvivl, stiller Indenrigsministeren med Udvalgets Tilslutning under Nr. 6 (§ 3) et Ændringsforslag, hvorved det slaas fast, at Erklæringer i Indfødsretssager ikke kan kræves udleveret af vedkommende Andrager.